

BOEKBESPREKING

H. BRAUN & E. RIEHM, Krankheiten und Schädlinge der Kulturpflanzen und ihre Bekämpfung. Achte, neubearbeitete Auflage, 1957; 368 blz. met 346 fig. in de tekst. Uitg. Paul Parey, Berlijn en Hamburg; geheel in linnen gebonden. Prijs D.M.29.80.

De zesde druk (1950) van het werk van BRAUN & RIEHM is door PROF. DR. A. J. P. OORT en DR. H. J. DE FLUITER in dit tijdschrift besproken, de zevende (1954) door DR. M. OOSTENBRINK. Dat er na drie jaar weer een nieuwe druk verschenen is, bewijst, dat er een grote vraag naar dit boek is.

De achtste druk wijkt in verschillende opzichten van de zevende af. De omvang is met 20 bladzijden toegenomen, het aantal figuren met 56 vermeerderd. Vele minder geslaagde afbeeldingen zijn door nieuwe vervangen. Het gedeelte over de sojaboon is vervallen; verschillende nieuwe gedeelten zijn toegevoegd, nl. over virusziekten van fruitgewassen, stambasisrot (*Phytophthora cactorum*), bessebladwesp (*Pteronidea ribesii*), Middellandse-zeevlieg (*Ceratitis capitata*), gegroefde lapsnuittor (*Otiorrhynchus sulcatus*) en rouwvliegen (*Bibio hortulanus* en *B. marci*).

Het gedeelte over de Hessische mug (*Mayetiola destructor*) is vervangen door een stuk over *Mayetiola secalis*, welke soort in 1955 door Bollow beschreven is en door hem beschouwd wordt als de Europese tegenhanger van de volgens hem alleen in de Nieuwe Wereld voorkomende Hessische mug. Volgens de mening van de huidige galmugspecialisten zijn beide soorten echter identiek, zodat de naam weer moet worden veranderd in *M. destructor*.

Uit de aard der zaak hebben de auteurs zich vanwege de uitgebreidheid van het onderwerp beperkingen moeten opleggen; ze hebben slechts de voor Duitsland belangrijke cultuurgewassen opgenomen en daarvan nog weer de belangrijkste ziekten en plagen. Men kan het met hun keuze natuurlijk wel eens niet eens zijn.

Zo lijkt mij de behandeling van de in de fruitteelt zo belangrijke virusziekten op nog geen bladzijde wel wat summier. Misschien zou dit gedeelte in een volgende druk iets uitgebreid kunnen worden, temeer daar op dit gebied juist in de laatste jaren zo vele nieuwe gezichtspunten naar voren zijn gekomen.

Ook de bladluizen zijn er mijns inziens wat bekaaid afgekomen. De voor de cultuurgewassen schadelijke soorten zijn in een apart gedeelte op totaal 4 bladzijden behandeld, uitgezonderd de appelbloedluis (*Eriosoma lanigerum*), die onder het hoofd „Obst” in ongeveer twee en een halve bladzijde behandeld is. De in West- en Midden-Europa minstens even belangrijke roze appelbladluis (*Dysaphis plantaginea*) en de groene appeltakluis (*Aphis pomi*) worden daarentegen niet eens genoemd.

Het aantal literatuurverwijzingen is in vergelijking met de voorgaande drukken sterk uitgebreid; ze zijn in voetnoten geplaatst, wat bij de behandeling van de afzonderlijke ziekten en plagen stellig een voordeel is. Hoewel het merendeel van de opgaven nog ontleend is aan de Duitse literatuur, is ook veel aandacht geschonken aan de buitenlandse, vooral Angelsaksische literatuur. Nederlandse artikelen worden ook vrij veel aangehaald, overwegend uit het „Tijdschrift over Planteziekten”.

Het is bijna vanzelfsprekend, dat een boek als dit onnauwkeurigheden bevat. Toch zijn er te veel namen van Nederlandse auteurs verminkt. Voetnoot no. 5 op blz. 287 is verwisseld met no. 1 op blz. 288.

Al met al maakt het boek toch een prettige indruk, dat ook in de toekomst zijn weg nog zal vinden.

E.